

Program wychowawczy > Klasa 0 > Wartość XII > Wartości przekazywane przez: filmy, kino, wideo

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Często nie zdajemy sobie sprawy, że kontakt dziecka z filmem może przynosić efekty terapeutyczne. Najmłodszy nie potrafią mówić o swoich kłopotach i trudnych sytuacjach, choćby dlatego, że nie przyswoili jeszcze pojęć, słów związanych z opisem emocji (lub tych emocji nie potrafią zidentyfikować). To, co naturalne, często uznają za wstydlive. Mają też nieco pierwotne poczucie uczciwości i sprawiedliwości. Czują się winne lub nie mogą znaleźć winnego, obwiniają siebie, choć naprawdę są „Bogu ducha winne”. Kumulowanie w sobie problemów może prowadzić do depresji, frustracji, wykształcenia osobowości lękowej, stać się przyczyną nerwic i innych chorób, które mogą nie tylko zniszczyć ich dzieciństwo, ale też odcisnąć piętno na ich dorosłym życiu.

Film jest w tym przypadku medium ułatwiającym porozumienie z najmłodszymi. Sposobem na oswojenie lęków, których przyczyn należałoby szukać w strachu przed wykluczeniem z grupy rówieśniczej lub odrzuceniem przez najbliższych — rodziców i opiekunów. Pozwala po obejrzeniu na neutralną rozmowę o traumach, zachowaniach, lękach, uczuciach i przeczuciach. Uświadamia, nie angażując bezpośrednio przy tym samych zainteresowanych, dzieci.

Jedną z wartości terapeutycznych filmów, zasługujących na szczególną uwagę, jest budowanie poczucia własnej wartości dziecka. To dzięki niemu ma ono łatwiejszy start do edukacji formalnej i do dorosłego życia. Warto uświadamiać mu, że jego osobisty pogląd lub interpretacja jakiegoś zjawiska jest cenna. Ma to znaczenie szczególnie dziś, gdy kultura uległa swoistej demokratyzacji, a alternatywne odczytanie tekstu bywa ważniejsza od sformalizowanej analizy. Film jest najlepszym materiałem do podjęcia tego typu pracy. Umożliwia swobodną interpretację, a przede wszystkim daje możliwość nieskrępowanej wypowiedzi. Dostarcza też szerokiego zakresu tematycznego, umożliwiając takiego wybór treści, aby był spójny z zainteresowaniami dziecka.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. Z. Stanecka, *Kino*, w: *Rycerzem być. Jak ubrać się i zachować w różnych sytuacjach*, wyd. EGMONT, Warszawa 2016, s. 40, 44.

Program wychowawczy > Klasa 0 > Wartość XII > Wartości przekazywane przez: filmy, kino, wideo

Wstęp

Zanim pójdziemy z dziećmi do kina, i zaczniemy poznawać tajniki sztuki filmowej, warto także porozmawiać z nimi o zasadach obowiązujących w kinie. W książce *Rycerzem być...* w rozdziale *Kino* mamy przedstawioną typową sytuację, w której mama z dziećmi planuje wyjście na film. Cytat

„W piątek po szkole mama zaproponowała:

- Chodźmy jutro do kina. Możemy zabrać ze sobą Gracjana i Polę.

- Hura! – ucieszył się Marcel. – Obejrzymy film o rycerzach! Rach-ciach!

- Wolałabym nie. – Mama pogłaskała się po wystającym brzuchu. – Od kiedy noszę Krysię, źle na mnie działają historie, w których jest jakieś rach-ciach. Zresztą nie wiemy przecież, co grają. Sprawdźmy repertuar, zanim podejmiemy decyzję.

Okazało się, że mają do wyboru film o trollach, o wampirach lub o kosmitach. Mama powiedziała, że zgadza się na wszystko poza wampirami. Po przeczytaniu paru recenzji wybrali trolle. Teraz pozostawało zamówić tylko bilety i czekać na sobotę. (...)

Rycerz w kinie nie pluje popcornem.

Nie rozmawia głośno z sąsiadami.

Nie wysyła sms-ów.

Nie gra na telefonie podczas seansu.

Sprząta po sobie.

Nie wydaje okrzyków bojowych,

Gdy zobaczy innych rycerzy na ekranie.

Pamięta, że w kinie nie jest sam”.

Podsumowanie

Na podstawie historii opowiedzianej w niniejszej książeczce, możemy porozmawiać z dziećmi o właściwych i niewłaściwych postawach, które prezentują bohaterowie podczas wizyty w kinie. Możemy nawiązać do naszych własnych doświadczeń, umówić się, że przy następnym wyjściu do kina będziemy zwracać uwagę na obowiązujący tam *savoir vivre*.